

γάλης επιφανείας τῶν φόλλων. Ἀναμφίβολον εἶνε ὅτι ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ ἐλάχιστον μόνον μέρος τῆς θερμότητος αὐτοῦ παραλαμβάνει δι' ἀπ' εὐθείας ἀπορροφήσεως τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων, τὸ δὲ πλεῖστον παραλαμβάνει δι' ἀντανάκλασέως καὶ δι' ἀγωγῆς ἐκ τοῦ μὴ διαθέρμου ἐδάφους. Ἄλλ' ἡ ἀπὸ τῶν κομῶν τῶν δένδρων στέγη τοῦ δάσους καλύει εἰς μέγιστον βαθμὸν τὴν θερμανσιν ταύτην τοῦ ἐδάφους, ὥστε εἰς τὸν δασικὸν ἀέρα ὀλίγη θερμότης μεταδίδεται ἐκ τοῦ ἐδάφους· διὸ καὶ ἡμέρας κατὰ μέσον ὄρον ὁ ἀήρ εἶνε ψυχρότερος. Ἀπ' ἐτέρου ἡ στέγη αὕτη παρακωλύει τὴν νυκτερινὴν ἀκτινοβολίαν ἐκ τοῦ ἐδάφους, οὕτως ὥστε τὸ στρώμα τοῦ ἀέρος τὸ μεταξὺ ἀμφοτέρων (ἐδάφους καὶ στέγης τῶν κομῶν τῶν δένδρων) νυκτὸς ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑψηλοτέραν θερμοκρασίαν, ἢ τὸ τῆς ἀδένδρου χώρας. Καί τοι δὲ τὰ ἀνωτέρω φαινόμενα περιορίζονται ἐν τῷ δάσει μόνον, οὐχ ἤττον ἢ ἐπίδρασις αὐτοῦ μεταδίδεται καὶ εἰς τὴν ἐγγυτέρα, περίχωρον διὰ τῶν κυκλοφορούντων ῥευμάτων ὥστε ἐκτεταμένον δάσος συνεπάγεται κλιματικὰς τροποποιήσεις ἐπιδρώσας ἐπὶ τοῦ τοπικοῦ κλίματος.

Ἐν Αὐστρίᾳ (1) πρὸς ἀκριβῆ παρακολούθησιν τῆς πορείας τῶν κλιματικῶν στοιχείων ἐξετελέσθησαν ὑπὸ εἰδικῶν ἀποκλειστικῶς εἰς τοῦτο καὶ μόνον ἀσχοληθέντων ἀνδρῶν καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐκτελούμεναι παρατηρήσεις οὕτως ὥστε ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδατος νὰ καταμετρηθῶν καὶ ἐντὸς τοῦ δάσους μεταξὺ τῶν στελεχῶν τῶν δένδρων καὶ εἰς τὰς κόμας αὐτῶν καὶ εἰς διαφόρους ἀποστάσεις ὑπεράνω τῶν κομῶν. Ταῦτοχρόνως δὲ κατεμετρεῖτο θερμοκρασία καὶ ὑγρασία τοῦ ἀέρος ὑπεράνω ἀδένδρου ἐδάφους εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος, εἰς ὃ κατεμετρεῖτο ἐν τῷ δάσει μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ ὑπεράνω αὐτῶν. Τὰ ἐξ

(1) Πρῶτότης τῆς τυπώσεως τῆς παρουσίας πραγματείας ἀπεστάλησαν ἡμῖν πληροφορία λεπτομερέστερα περὶ τῶν ἀκτινηδῶν τεταγμένων σταθμῶν. Κατὰ ταύτας τὰ ἐν Αὐστρίᾳ μέχρι τοῦδε ὡς κατάλληλα πρὸς δασικὰς μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις θεωρηθέντα μέρη, ἐν οἷς λειτουργοῦσι σταθμοὶ ἀκτινηδῶν τεταγμένοι εἰσι τὰ ἑξῆς;

1. Ἐν τῇ Κάτω Αὐστρίᾳ τὸ ἐν Καρλσλουστ (Kulslust) σύμπλεγμα κείμενον ἐπὶ ἐκτεταμένου ὄροπεδίου οὐτινος τὸ ἐδαφος ἀποτελεῖται ἐκ γενεοῦ (gneis) ἐπὶ τῶν Μοραϊκῶν συνόρων μεταξύ Ρέτζ (Retz) καὶ Ζνάϊμ (Znaim) εἰς μέσον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὕψος 400 μέτρων.

2. Ἐν τῇ ἀνατολικῇ Γαλλικῇ (ἐν Ποδολίᾳ) ἐγγὺς τῶν ῥωσικῶν μεθρίων ἐπὶ λίαν ἐκτεταμένης πεδιάδος μεταξύ Κωνσταντίας (Konstancya) καὶ Σκάλας (Skala), ὕψους μέρους ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης περὶ τὰ 270 μέτρα.

3. Ἐπὶ τῶν βορείων προπέδων τῶν Καρπαθίων ἐπὶ ἐδάφους ἀποτελουμένου ἐκ χθαμαλῶν κυματοειδῶς συνεχόμενων λόφων παρὰ τὴν Ῥοχίνην (Rachin) εἰς ὕψος 400 μέχρι 500 μέτρων.

Ἐν τοῖς σταθμοῖς τούτοις αἱ παρατηρήσεις ἐκτελοῦνται διὰ τελειότερων ὀργάνων καὶ ἐλήφθησαν πάντα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα πρὸς ἐφαρμογὴν μεθόδων ἐξουδετερουσῶν πᾶν ἐνδεχόμενον σφάλμα.

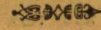
(Ἴδε Dr. Josef Ritter von Lorenz Liburnau Resultate Forstlich - Meteorologischer Beobachtungen in den Jahren 1885 - 1887. I. Theil Wien 1890 σελ. 18).

γόμενα τῶν ἐκτελεσθεισῶν παρατηρήσεων τούτων καὶ τῶν εἰς ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ κράτη ἐκτελεσθεισῶν παρατιθενται ἐν τοῖς ἐπομένοις.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΕΝ Τῷ ΟΥΡΑΝῷ

ἐκτοῦ συγγράμματος τοῦ Καμίλλου Φλαμμαρίωνος

ἜΑστερόεντα Ὀνειρα.

Εἶνε παράδοξον ὅτι ὁ ἀνθρώπος, ὅλος ἀπαίδευτος καὶ ἀγροῖκος, ὅλος βάρβαρος ἔτι ὢν, μόλις ἀνεξελθὼν ἐκ τοῦ ὄστράκου τῆς ἀρχικῆς του ἀμαθείας, ἀνίκανος ὡς εἶνε νὰ γνωρίσῃ αὐτὸ τὸ ἴδιον σῶμα του, μόλις ἀρξάμενος νὰ συλλαβίσῃ ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ σύμπαντος βίβλῳ, ἐτόλμησε καλῆ τῇ πίστει ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Θεόν. Δὲν γνωρίζει τὴν μυρμηκίαν του καὶ ἔχει τὴν ἀξίωσιν ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἀγνωστον εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν οὐδὲν ἐγίνωσκεν ἀπολύτως, καθ' ἣν, ἡ ἀστρονομία, ἡ φυσικὴ, ἡ χημεία, ἡ φυσικὴ ἱστορία, ἡ ἀνθρωπολογία, δὲν εἶχον εἰσεῖται γεννηθῆ, καθ' ἣν τὸ πνεῦμα ἀσθενές, μινυρίζον, περιστοιχεῖτο ὑπὸ ἀπάτης καὶ πλάνης, ἡ ἀνθρωπίνη θρασύτης ἐπενόησε τὰς ἐξ ἀποκαλύψεως ὑποτεθείσας θρησκείας, τάξασα ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τοὺς θεοὺς.

Ὁ Κομφούκιος, ὁ Βούδδας, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Σωκράτης ἢ ὁ Μωάμεθ ἐφαντάσθησαν νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους κώδικα ἠθικὸν προωρισμένον ν' ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς τῆς βαρβαρότητος καὶ νὰ τοὺς ἀνυψώσῃ εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ· τοιαῦτα προσπάθειαι, τοιαῦτα ἔργα δὲν δύναται ἢ νὰ ἐφελέκωσι πὸν ἔπαινον καὶ τὸν θαυμασμὸν πάντων, ὅσοι ἐμερίμνησαν περὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου προόδου. Εἰς τὸ ὅτι οἱ θεμελιωταὶ καὶ οἱ ὀργανωταὶ τῶν θρησκευτικῶν θεσμῶν ἐθεσαν ἐπὶ κεφαλῆς ἐκάστης λατρείας ἰδανικόν τι ὃν ἀπρόσβλητον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποῖου ἤξιοι νὰ ἀρχωσι, δύναται τις ἀκόμη καὶ ἐνταῦθα νὰ ἀναγνωρίσῃ ἔργον ὠφέλιμον ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν, ἀλλ' οὐτινος ἢ ἀξία δὲν ἐξέρχεται τῶν ὀρίων τοῦ κοινωνικοῦ καὶ δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν ἢ τὸ γενικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν κοινωνικῶν συμφέρον. Ἀλλὰ τὸ ὅτι οἱ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπινοηθέντες θεοὶ οὗτοι ἠπῆρξαν πράγματι ἐν οὐρανῷ— πρὸς τοῖς ἄλλοις τελείως φανταστικῶ καὶ καταστραφέντι ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς ἀστρονομίας ἀνακαλύψεων—, τὸ ὅτι ἐλατρεύθησαν καὶ λατρεύονται ἀκόμη παρὰ μέρους τινὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἡμετέραν ἔτι ἐποχὴν οἱ πολιτικοὶ ἀρχοντες ἐνασκουσι τὴν πολιτικὴν ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ δικαίου, δεικνύουσι τὸν τύπον τοῦ «θεοῦ δακτύλου» ἐπὶ τῶν τερατωδεστέρων πληγῶν τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, καὶ κοσμοῦσι διὰ τῆς εἰκότος τοπικῆς προνοίας τὰς σημαίας τῶν μαχῶν, ὡς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἰωάννας δ' Ἄρκου, τοῦ Κωνσταντίνου ἢ τοῦ Δαυὶδ, εἶνε ἀνάρμοστος ἀναχρονισμὸς, μίγμα ἀπάτης καὶ εὐπιστίας, ὑποκρισίας καὶ ἀνοησίας ἀνάξιον τοῦ αἵματος τῆς ἀγνῆς καὶ θετικῆς σπουδῆς ἐν ᾧ ζῶμεν, καὶ ὅπερ θὰ διήγειρε τὴν περιφρόνησιν παντὸς ἀνεπηρεάστου, πρὸς πάντας τοὺς λειτουργοὺς, ὅσοι δαπάναις παρομοίου βιοῦσι συστήματα.

Ἡ ἔρευνα τῆς φύσεως τῆς ἀρχικῆς αἰτίας — δὲν

λέγω τῆς «τοῦ Θεοῦ γνώσεως» ἀξιώσεως θεολόγου ἀξίας, καὶ ἀφηρημένης καθ' ἑαυτήν, — ἀλλὰ μόνον ἡ ἔρευνα τοῦ ἀπολύτου ὄντος, τῆς καταγωγῆς τῆς ἐνεργείας, ἥτις ὑποστηρίζει, ἐμψυχοῖ καὶ διέπει τὸ σύμπαν, τῆς δυνάμεως τῆς παγκοσμίως καὶ διηνεκῶς δράσης διὰ μέσου τοῦ ἀπείρου καὶ τῆς αἰωνιότητος, καὶ παραγωγῆς τὰ φαινόμενα, ἅτινα προσβάλλουσι τοὺς ὀφθαλμούς ἡμῶν καὶ σπουδάζονται ὑπὸ τῶν ἐπιστημῶν μας, ταύτην λέγο τὴν *ἔρευνα*, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσωσιν, οὔτε νομίμως νὰ διανοηθῶσιν, πρὸ τῶν πρώτων ἀνακαλύψεων τῆς νεωτέρας ἀστρονομίας καὶ φυσικῆς, τουτέστι πρὸ τῶν ἐξερευνήσεων τοῦ Γαλιλαίου, τοῦ Κεπλέρου, καὶ τοῦ Νεύτωνος. Ἀπὸ δύο μόλις αἰώνων ἡ καθαρὰ αὕτη θρησκευτικὴ ἰδέα, ἀπηλλαγμένη εἰδωλολατριῶν, μυθολογημάτων, παντοειδῶν, πλανῶν καὶ προλήψεων προελθουσῶν ἐκ τῆς ἀρχικῆς ἀμαθείας, ἀπὸ δύο μόλις αἰώνων ἡ ἰδέα αὕτη ἠδυνήθη νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς νεωτέρας ἐπιστημονικῆς ἀνελιξεως. Ἄπασαι αἱ ἡδὴ ὑφιστάμεναι θρησκείαι ἐθιμελιώθησαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀμαθείας, ὅτε οὐδὲν ἐγνώριζον, τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ ἀληθὴς θρησκεία τουτέστι ἡ ἔνωσις τῶν ἐλευθέρων πνευμάτων ἐν τῇ ἔρευνῇ τῆς Ἀληθείας, μόνον τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς ἔργον ἠδύνατο νὰ εἶνε, ἐν ἧ ἑσπεράκα τινὰ καὶ εὐγενῆ πνεύματα τὰ ἀπηλλαγμένα τῆς ὑποκρισίας τῶν ψευδῶν δοξασιῶν, χωρὶς νὰ ὑποπέσωσι τούτου ἕνεκα εἰς τὸν ἀθεϊσμὸν ἐπιπολαίον ἀνδρῶν, οἵτινες δὲν διαβλέπουσι βαθύτερον τοῦ φλοιοῦ, θέλουσιν ἐφαρμόσει εἰλικρινῶς καὶ ἐλευθέρως ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν ἔρευνα τῆς ἐσωτερικῆς συστάσεως τοῦ συμπαντος καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ μέλλον θὰ μᾶς διδάξῃ. Σήμερον γνωρίζομεν ὀλίγα, ἀρχόμεθα μόλις μανθάνοντες.

Ὅχι, ὁ Θεὸς δὲν εἶνε τὸ ἀνθρωπόμορφον ὄν τὸ ἐπινοηθὲν ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἀμαθείας καὶ ἀπατηλῆς φαντασίας, πεποικισμένον διὰ τῶν ἀτελεστάτων ἡμῶν αἰσθήσεων, τῶν χονδροειδεστάτων παθῶν μας, τὸ ὄργῃ καὶ μίσει, ἐκδικήσει καὶ ἀδικίᾳ ὑποκειμενον. Τὸ ἀγνώστον ὄν, τὸ ἀπόλυτον, τὸ ἀόριστον, τὸ παγκόσμιον, τὸ αἰώνιον, αἰωρεῖται πάντοτε ὑπὲρ τὰς ταπεινάς μας ἰδέας, ὡς καθ' ἣν ἡμέραν ὁ ἅγιος Παῦλος ἀνεύρισκε τὴν ἐπίκλησιν τῷ Θεῷ *αγνώτω* — ὄχι τῷ «ἀγνώστῳ Θεῷ» οὔτε τῷ νέῳ τούτῳ Θεῷ ὡς δίσχυρίσθησαν, ἀλλὰ τῷ ἀκαταορήτῳ Θεῷ, τῷ Θεῷ, ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν. Τὸ ἀπόλυτον ὄν, τὸ ἀγνὸν Πνεῦμα ἔχει πρὸς τὸν ἀνθρώπον ὡς τὸ ἀπείρον πρὸς τὸ ἄτομον. Θρασεῖ ὅτι ὕλισται εἶνε ἐκεῖνον, οἵτινες ἠξίωσαν νὰ ὑλικοποιήσωσιν ἐν αἰωδῆπυτε σχήματι τὸ ὄν τὸ ἀμετάβλητον καὶ ἀπόλυτον.

Ἐκεῖνος, ὅστις πολλὰκις περιῆλθε τὴν γῆινην σφαῖραν, ὅστις ἐπεσκέφθη τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ἀμερικὴν, συλλαμβάνει ἀσυγκρίτως εὐρύτεραν ἔννοιαν, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκεῖνου ὅστις ποτὲ δὲν ἐξῆλθε τοῦ χωρίου του ἢ τῆς ἐπαρχίας του. Μεταξὺ τῶν περιωρισμένων, ἀτελῶν, ἀπικτητῶν, σφαλερῶν ἰδεῶν τούτου, καὶ τῶν γενικῶν, ὀρθῶν, ἐμφρόνων, ἀκριβῶν ἐκτιμήσεων τοῦ πρώτου, ὑπάρχει οἷα διαφορά μεταξὺ νυκτὸς καὶ ἡμέρας.

Ἐς ἀποστάσεως δισεκατομμυρίου λευγῶν ἀπὸ τῆς Γῆς, δυνάμεθα νὰ ἐπιφέρωμεν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων

ἔργων κρίσιν ὅπως ἄλλοιαν ἐκεῖνης, ἥτις μᾶς ἱκανοποιῇ ἐνταῦθα κάτω. Θεωροῦμεν σύμπαν τὸ ἡλιακὸν σύστημα ἐν τῷ μεγαλείῳ αὐτοῦ, ἀνγνωρίζομεν τὴν μικρότητα τοῦ ἡμετέρου πλανητῆσκου ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ διαστήματος, ὅπερ καταλαμβάνει, ὡς καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ χρόνου ὅστις καταμετρεῖται διὰ τῆς ταχυτάτης ἐτησίας περὶ τὸν Ἥλιον κινήσεώς του, κατανοῦμεν ὅτι αἱ συνήθειαι γῆναι ἐκτιμήσεις θὰ φέρωσιν ἀναποφεύκτως τὸν τύπον τῶν περιωρισμένων ἐκείνων καὶ ταπεινῶν ἐντυπώσεων τῶν ἐμπερικλειομένων ἐν τῷ στενῷ ὀρίζοντι χωρίου, καὶ εἰμεθα εἰς κκτάστασιν νὰ κρίνωμεν, μᾶλλον ἐλευθέρως, ἀνεξαρτήτως καὶ ἀνεπιρεάστως τὸ ἀπείρον τῆς κτίσεως.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἀπομεμακρυσμένος τῆς γῆνης ἡμῶν πατρίδος ὁ Ποσειδῶν, ἐν τούτοις ἀνήκει εἰσέτι εἰς τὸ αὐτὸ κοσμικὸν σύστημα καὶ ἀποτελεῖ μέλος ὡς καὶ ἡμεῖς τοῦ οἴκου τοῦ Ἥλιου. Ἐτεροὶ πλανῆται, εἰσέτι ἀγνωστοὶ εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς Γῆς ἀστρονόμους, περιφέρονται πέραν τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ πρῶτος εἰς ἀόστασιν ὀκτάκις καὶ τεσσαρακονταπλασίαν τῆς ἀπὸ τοῦ Ἥλιου ἀποστάσεως τῆς Γῆς, τουτέστιν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς δισεκατομμυρίου ἐπτακοσίων ἑκατομμυρίων λευγῶν, ἐπὶ τροχίῳ ἀπείρου τὴν ὁποίαν διατρέχει ἐν οὐχὶ ἥσσοσι τῶν 330 ἔνιαυτῶν. Τὸ οὐράνιον ταξειδίον τοῦ ὁποίου τὰς ἀπόψεις ἀνακεφαλαιῶ μὲ παρέφερε πέραν τῶν ἐξωτάτων τούτων χωρῶν τῆς ἡλιακῆς κυριαρχίας. Ῥιφθεὶς ἐν τῷ ἀπείρῳ τοῦ οὐρανοῦ ἔφθασα εἰς ἄλλο σύστημα εἰσδύων εἰς τὴν κοσμικὴν κυριότητα ἄλλου ἀστέρος. (Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ πλεονέκτημα τῶν γαλῶν νὰ μὴ κτυπῶσιν, δταν πίπτωσι ἀπὸ ὕψους φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἐξῆς αἰτίαν. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν γαλῶν εἶνε λίαν εὐκμπτος κατὰ πᾶσας τὰς διευθύνσεις· οἱ μύες τῶν πελμάτων αὐτῶν εἰσιν πολυάριθμοι καὶ πολλοὶ ἰσχυροὶ, πρὸς δὲ φέρουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας εἶδος προσκεφαλίου ἀποτελουμένου ἐκ μάζης ἰνώδους ἐλαστικοῦ ἰστοῦ προωρισμένον νὰ ἐκμηδεύῃ τὴν πτῶσιν. Ἐκτὸς τούτων αἱ γαλαὶ ἔχουσι τὴν δυνάμιν κατὰ τὴν πτῶσιν νὰ περιστρέφονται εἰς τὸ διάστημα καὶ ἐπομένως νὰ κατορθῶσι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ ἐγγίξωσι τὸ ἔδαρος διὰ τῶν πελμάτων αὐτῶν.

Π τ ῶ σ ι ς μ ε τ ε ω ρ ῖ τ ο υ . — Ἀγγέλλεται ἐκ Madison τῶν Ἰνωμένων Πολιτειῶν ὅτι τὴν 11. Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. εἰς τὰς 4 15 π. μ. κατέπεσεν ἐξ οὐρανοῦ λίθος μετεωρίτης μεγάλου διαστάσεως προενηθῆς φοβερῶν πάταγον κατὰ τὴν πτῶσιν του καὶ διαρραγείας εἰς πλεῖστα θραύσματα διασκορπισθέντα κατὰ πᾶσας τὰς διευθύνσεις. Τὸ ἔδαρος ὑπέστη τόσον σφοδρὰν διατάραξιν, ὥστε ἐκλονίσθη ὡς εἰν συνέθη σεισμός.

Κατὰ τινὰ στατιστικὴν εἰς 1 δισεκατομ. καὶ 675 ἑκατομ. λιτρῶν ἀνέρχεται ἡ ἐτησια παραγωγὴ μετάξης ἀνὰ τὴν ὑψηλίον. Ἐκ τούτων ἀναλογεῖ εἰς μὲν τὴν Κίναν ποσὸν ἀποφέρων πρῶτον 1,525 ἑκατομ. φράγκων, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν 450 ἑκατομ. φρ., εἰς τὰς Ἰνδίας 175 ἑκατομ. φρ., εἰς τὴν Ἰταλίαν 300 καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν 130.